

Дощ карається там, за стеклами...

Наталія Горішна

Дощ карається там, за стеклами,
Плаче й проситься на поріг,
Нескінченний, як віршо-реквієм,
Що пишу я із року в рік.
Неприкаянний, неспокушений,
Дощу, нащо тобі мій дім?
Гомони краще з тими душами,
Що із поштою летять твоїм.
Те, що видно із висоти лише,
Нині сущий хіба збагне?
На хисткому людському тирлищі –
Ні чистилища, ні святилища –
Тимчасовим болить земне.